

Arrest

nr. 166 518 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN DER STRAETEN, die loco advocaat K. VAN HOLSBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 december 2011 België is binnengekomen, diende op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 16 oktober 2009 in Griekenland.

1.2. Op 23 november 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.3. Op 1 december 2015 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1),

naam : M.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Puke

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 november 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. De Raad verwierp het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nummer 164 387 van 18 maart 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, en de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag heeft geweigerd, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient ook te worden opgemerkt dat het woord “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat de toepassing van artikel 74/13 betreft een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesesamenvatting twee middelen aan als volgt:

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van de formele en materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt als volgt:

“Op datum van 3 December 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Er werd geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing of en hoe rekening werd gehouden met de specifieke situatie.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Verwerende partij had in casu een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op een gezins- en familieleven en gezondheid.

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele aandacht besteed aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en de feitelijke omstandigheid dat verzoeker een gezin vormt met zijn broer en diens gezin, P.V., Belgische nationaliteit, en aldaar inmiddels reeds ruim drie jaar inwoont.

Bovendien wordt verzoeker ook geheel financieel onderhouden door zijn broer en diens gezin. Hetgeen verzoeker ook reed herhaaldelijk verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening heeft gehouden met de het gezins- en familielevens van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissing dat de verzoekende partij dient verwijderd.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familielevens.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst slechts naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum; er werd geen enkele afweging gemaakt tussen de private gezinsbelangen en de publieke belangen.

De verwerende partij had de plicht om in de bestreden beslissing een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van verzoeker, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar zijn land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de spéciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt.

Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak- en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze- te informeren teneinde met kennis van beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

Er kan dienaangaande worden gesteld dat verzoeker onbetwistbaar zijn gezin- en familielevens op ons grondgebied heeft en dat dit familielevens nergens anders mogelijk is gezien de specifieke omstandigheden in dit geval.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het feit dat hij samenwoont met zijn broer en diens gezin, P. M., te Avelgem, (...), alwaar verzoeker al sinds zijn komst naar België woont. Verzoeker is in 2012 naar België gereisd.

Verzoeker wordt eveneens geheel financieel onderhouden door zijn broer en diens gezin. Zijn broer biedt hem niet alleen letterlijk een dak boven het hoofd, maar staat ook in voor het onderhoud (eten, kledij, gsm, betalen lessen, ...) van verzoeker, daar hij geen inkomen heeft.

Zijn broer P. M. heeft de Belgische nationaliteit.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening gehouden werd met het familielevens van verzoeker en zijn Belgische familieleden, alwaar hij trouwens al drie jaar een feitelijk gezin mee vormt.

Deze informatie werd reeds meegedeeld bij de aanvraag tot het bekomen van asiel, alsook tijdens het verhoor. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit reeds herhaaldelijk heeft verklaard, zodat niet kan worden voorgehouden dat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was vóór het nemen van de bestreden beslissing dd. 1/12/2015. (stuk 3)

Bovendien volgt verzoeker al sinds 1/9/2015 een cursus niveau 2 intensief Nederlands aan de campus CVO Hitek in Kortrijk (stuk 4).

Het blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissing dat rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoeker hier inmiddels, feitelijk, ruim 3 jaar verblijft bij zijn broer en zijn gezin, die de Belgische nationaliteit hebben.

Daarbij moet worden opgemerkt dat geen van de gezinsleden nog naar Albanië gaat, en hier inmiddels sinds jaren wonen en werken.

Verzoeker, die inmiddels sinds enkele jaren, effectief deel uit maakt van het gezin, kan ik geen geval alleen terug naar Albanië worden gestuurd.

Telkens wanneer een beslissing tot verwijdering wordt genomen dient met rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokkene(n). De aanwezigheid van familieleden op het grondgebied, hun verblijfsstatus en de familiale situatie blijkt afdoende uit het administratief dossier.

Integenstelling tot wat de verwerende partij probeert voor te houden wordt weldegelijk aangetoond dat verzoeker en zijn broer en diens gezin daadwerkelijk afhankelijk zijn van elkaar. Dit blijkt uit de voorgelegde stukken alsook uit het administratief dossier, en het verhoor door de CGVS.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international' et européens des droits de l'homme', Press Univésitaire de France, Paris, 1999, 258).

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december .2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden familie en gezins-leven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. Er blijkt tevens niet uit de bestreden beslissing of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met de gegeven specifieke feitelijke omstandigheden.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115) en van het gelijkheidsbeginsel. Dit wordt toegelicht als volgt:

"Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (stuk 2) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht.

Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-

Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is.

Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep.

De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

"De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard.

De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing.

Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de

betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is.

Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.”

3.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 23 november 2015 de Commissaris-generaal de asielaanvraag heeft geweigerd en de Raad op 18 maart 2016 het beroep tegen deze beslissing verworpen. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend. *In casu* kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen die de bestreden beslissingen in feite en in rechte afdoende motiveren, kunnen niet in redelijkheid worden betwist. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 7, 39/2, 52/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

3.3.2. Wanneer verzoeker zich beroept op artikel 8 van het EVRM, dient hij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied, er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast. Verzoeker verwijst naar zijn broer (die de Belgische nationaliteit zou hebben) en zijn gezin, bij wie hij inmiddels drie jaar inwoont en door wie hij geheel financieel onderhouden. Hij voegt bij zijn verzoekschrift stukken uit het administratief dossier waarbij hij tijdens de asielprocedure dit reeds heeft verklaard en drie attesten dat hij sinds september 2015 een cursus Nederlands volgt (verzoekschrift, stukken 3 en 4). Hij is van mening dat hij niet alleen terug kan naar Albanië. Evenwel dient te worden vastgesteld dat van het familieleven van verzoeker niet het minste bewijs wordt voorgelegd. Hij beperkt zich tot een vaag en summier betoog dat niet kan overtuigen dat hij een hechte relatie met zijn broer zou hebben. Zijn afhankelijkheid van diens gezin blijkt geen steun te vinden in het administratief dossier. Betrokkene is een volwassen man die gedurende vele jaren gescheiden van zijn broer geleefd heeft, zodat zij geen relatie hebben die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Desgewenst kan het gezin van zijn broer verzoeker bezoeken in het herkomstland of ze kunnen hem de nodige documenten bezorgen om een visumaanvraag in te dienen zodat hij hen op legale wijze kan komen bezoeken. Gewone sociale relaties vallen verder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar de CVO-attesten (verzoekschrift, stuk 4), aangezien deze stukken pas voor eerst bij het verzoekschrift werden

voorgelegd, zodat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht, net als het bestuur, geen rekening kan houden met dit stuk dat niet voorlag op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij een privé-, gezins- of familieleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115.

In zoverre de verzoeker de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, wordt erop gewezen dat dit de uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het betreft met name een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Voorts verliest verzoeker in het kader van zijn betoog ook de toepassing uit het oog van artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet, dat handelt over de gebonden bevoegdheid van verweerder om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwierpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. Verzoeker kan hoe dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitspreekt. Bijgevolg is het betoog van verzoeker in het kader van artikel 7 van de richtlijn 2008/115 niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* toont verzoeker niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op 18 maart 2016 beëindigd is. Nu verzoeker niet op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, kan niet worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tenslotte wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn betoog onder het tweede middel.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

4. Kosten

Artikel 39/68-1 van de vreemdelingenwet vereist dat vanaf het indienen van het verzoekschrift om het voordeel van de *pro deo* wordt verzocht (GWH 12 juli 2012, nr. 88/2012, overweging B.17.2.). Verzoeker heeft nagelaten in het gedinginleidende stuk aan te geven dat hij meent aan de voorwaarden te voldoen om de *pro deo* te genieten. Bijgevolg kan de Raad niet ingaan op zijn laattijdig verzoek (aangetekend schrijven van 19 april 2016, stuk 1.3.) dat hem dat recht wordt toegekend.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP